

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS
SARANDI 203
AL COSTAT DEL CORREO

SETMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICIÓN ADELANTADA
Ciutat . . . . . ps. 0.50
Campanya . . . . . » 0.60
Exterior . . . . . » 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, ABRIL 11 DE 1886

UNA REUNIÓ ESPANYOLA

Quant arribá la nova á Montevideo de que la sanch dels combatents habia regat la terra oriental en la batalla de Puntas de Soto, un crit de caritat y commiseració ressoná en totas las llars, y las senyoras en primer lloch, y los centres y particulars, procuráren portar cadascú en l' esfera de sas facultats, un lenitiu als desgraciats que foren víctimas de la lluyta.

Lo Jefe Politich de la capital, dirigí varias comunicacions sollicitant lo concurs de diverses societats.

Lo senyor Arellano, ministre d' Espanya en aquesta República, rebé del Sr. Brian una invitació concebuda en idéntichs termes. Llaboras, nostre representant, ab lo lloable desitj de que la població espanyola donés una prova digne de sa importancia y de son esperit caritatiu y humanitari, convocá á una reunió, en la Legació, dels presidents de societats y directors de periódichs espanyols, pera que, prévi cambi d' ideas, se resolgués de quin modo podrian oferirse al Govern los socors que necessitavan los ferits.

S' aprobá que lo senyor Arellano 's dirigís, com ho feu, al Sr. President de la República, oferintli la assistencia de 40, 50 ó 100 ferits, ó tots si s' acceptaba la oferta, á lo qual lo dilluns, sabentse ja ab certesa lo nombre de las víctimas de la guerra que serian transportats á Montevideo per haber quedat la major part á Paysandú y Guaviyú, essent 80 y tenint capacitat y llits disponibles l' Hospital pera 200, lo Sr. President de la Repú-

blica y 'l general Santos dongueren las més espressiuas gracias al Sr. Ministre, dihentli ademés que conservarian grat recort de l' oferiment, pero que, tenint medis pera assistir degudament als 80 que debian prest ari-bar, serian portats al Hospital.

En la reunió del dimars á que citá lo senyor Arellano pera donar comte de la contestacio rebuda de part de la autoritat, hi estaban representadas totas las societats y periódichs espanyols.

'Ans de donar per acabada dita reunió, lo senyor Arellano manifestá, ab galana frase y noble sinceritat, lo ferm desitj de veurer á la expressió genuina de nostra colonia entorn de la bandera de unió, anyadint que la comissió que 's formá per un fi elevat, encara que no s' haguessen utilitat sos serveys per los motius esposats, la consideraba *comissió permanent*, y que éll faria tots los esforços per estar identificat, com en eixa ocasió, ab los interessos y aspiracions de sos compatricis.

Agrahidas tan elevadas paraulas, se retiraren los assistents, admirant al distingit diplomátich que, en tan poch temps com fá que representa á Espanya, ha sapigut crearse tantas simpatías, no solsament per sos actes de espanyol amant y defensor de sos connacionals, sino també per sa caballerositat.

ENRICH RÁFOLS.

L' UNITAT DE LA PATRIA

La Diputació provincial de Lleyda ha ofert pera 'ls Jochs florals de Barcelona d' aquest any, un premi al qui millor canti l' unitat de la patria. Lo primer que apareix al veurer la noticia, es que la representació oficial de la desgraciada provincia que mes diputats dels

anomenats esposits ó borts envia á las Corts, entre las quatre de Catalunya; que la desgraciada provincia ahont hi domina mes lo «caciquisme», entre las quatre catalanas, que la representació oficial d' una provincia aixis, vol dir l' unitat unitaria y centralisadora d' Espanya ab un sol estat, com la tenim desde 'ls Austriachs y Borbons. Que la Diputació de Lleyda tracta de premiar una poesia que digui lo contrari de la sátira de l' unitat nacional proposada en lo próxim certámen de Sant Martí de Provensals,

Mes com la patria no es solament la nació, sinó també la nacionalitat que 'n forma part, per unitat de la patria pot entendres igualment l' unificació de las quatre provincias artificials separadas en que está dividida Catalunya desde l' any 1833 segon l' ideya del 1822.

Lo catalá y lo valenciá que vulguin cantar l' unitat de la patria, y lo mateix lo casteilà, l' andalús, lo gallego, lo lleonés, l' aragonés, l' extremenyó, y l' murciá que vulguin cantarla, no tenen que reduirse á cantar l' unitat de Espanya, ni aquell trist passat de gloria estéril, de guerra civil, de tirania y monarquia absoluta que porta per lema l' unificació d' Espanya, ja desde 'ls romans y 'ls goths, ja desde 'ls Trastamara ensá, ni aquest miserable present de centralisació y uniformitat desde 'ls primers desafors del primer rey austriach, fins á l' hipòcrita abolicció del dret civil foral; sino que tothom que vulga celebrar ab son cántich l' unitat de la patria, puig que pátria es també la regió nacional, pot cantar l' unificació, la reunió de las provincias artificials en que l' any 22 y l' any 33 foren destrossadas varias nacionalitats d' Espanya, aixó es Andalusia, Aragó, las Castillas Vella y Nova, Catalunya, Estremadura, Galicia, Lleó, Murcia y Valencia.

A Alava, Asturias, las Balears las Canarias, Guipuzcoa, Navarra y Vizcaya, coincideixen ó 's corresponen la regió nacional, la nacionalitat, l' antich Estat y la provincia moderna centralisada. Per ser petites en territori y població, no foren divididas aquestas regions y per ellas l' unitat de la pátria pot ser solsamant l' unitat d' Espanya.

Mes pera las altrás que per ser mes grans en població y territori foren en los anys 22 y 33 divididas en provincias artificials separadas po-

lítica y administrativament, pera millor dominarlas, l' unitat de la patria es també l' unificació de las provincias petites en qu' están divididas, sia abolintlas, sia unintlas per medi de l' unitat regional: si tenen diputacions provincials, agruparlas ó reunir las al entorn de diputacions generals que tinga moltes de las atribucions que sobre las provincias se queda, reté ó usurpa l' Estat, en cual cas, á cada una de las diputacions generals de las set regions nacionals petites y no divididas que habem citat, los hi corresponen, per serho de provincias naturals, las atribucions ó facultats que tingan las diputacions generals de las regions grans y avuy divididas desde 1833.

Per aquestas regions nacionals hi ha dos unitats de la pátria: la de la pátria espanyola, que 'ls pren vida, independència, facultats, aire, cuant mes s' exagera cap á l' uniformitat y centralisació, y l' unitat de la patria regional, (catalana, aragonesa, castellana, valenciana, andalusa etc.) pera reunir las provincias artificials en qu' están destrossadas: aquesta unitat los hi donará atmósfera, vida, autonomia, alé y moviment. Lo regionalisme en nostres regions nacionals divididas en provincias, te dos problemas com á Rumania é Italia en altres temps, com á Bulgaria ó Polonia; la descentralisació, la desconcentració, lo moviment centrífugo respecte de l' Estat dominador, y l' unió, l' unificació, l' enllasament de las provincias artificials en qu' están divididas. Aixis sos poetas poden canta l' unitat de la patria sens cantar l' unitat espanyola, poden cantar l' unió, la federació de las provincias petites pera reconstituir Catalunya, Castilla, Aragó, Andalusia, Valencia, Galicia ets, fortas, robustas, ab vida assegurada y poderosa.

(de L'Arch de Sant Martí)

DESESPERAMENT

CANSÓ

Llevan l' ancora y ressona
del canó la ronca véu;
la fragata
fendeix l' ona,
y llarga estela de plata
va deixant darrera séu.

Als serrals de la marina
fits los ulls brau mariner,

trist se queixa
d' una nina,
y un sospir son llabi esqueixa
que pel mar vola lleuger.

Cuan la boyra calitxosa
embolcalla l' horizó,
mes no aguanta
ja, ni gosa
á aufegar la pena, y canta
dret á popa una cansó:

Adéu, María galana,
blanca flor del taronjer;
adéu costa
catalana;
adéu Sol qu' ab tu, á la posta
se 'n va lo meu goig derrer.

Sort irada se m' enmena
nova volta enllá del mar;
may com are
fóu ma pena;
perqué no som rich, son pare
l' amor meva no 'm vol dar.

Per negarme la María,
m' han dit que 'm la donarán
quan jo tinga
barco y sia
capitá; vinga 'l que vinga
tornar capita 'm veurán.

¡Ells ho volen! Donchs en banda
sentiments, y á guanyar or,
tantost puga
pendre tanda,
y 'l dimoni se m' enduga
si no sé ferme un tresor.

Si res val ja la honradesa
ni dels pares la virtud...
¡via fora!
nauxer, resa,
qu' ha arribat ta derrera hora,
que vull l' or qu' á bordo has dut.

No ha de mancarme coratje
ni contra un barco del Rey;
l' haig de pendre
al abordatje,
y la gent m' aniré á vendre,
que 'l que guanya fa la lley.

Ja que sols de la riquesa
al jou se rendeix l' amor:

malehida
l' honradesa;
jo m' he de jugar la vida
per ferme un navío d' or!

Y després, quan de tornada
vinga per tú, prega á Deu
vida meva,
que befada
no veja l' honra que 'm lleva
ton pare avuy, devant méu.

Puig la destrál que per ferme
lo meu dot m' ha de valer,
també bona
podrá serme
per tallarte una corona
de núvia, á tú, de xiprer!

FRANCESCH UBACH Y VINYETA.
Mestre en Gay-Saber

LO CALSASSAS

Aixis com al tacanyo 'l pintan ab ulls pe-
tits y vidriosos, nas d' áliga, baixa estatura
y figura en conjunt enterament antipática, lo
calsassas es un home que no té la fesomia
que se atribueix á nel géni odiós de la
usura.

Lo calsassas es un home original en tot y
no tenir cap signe caracteristich dels que dis-
tingeixen á infinitat de sers als quals rebut-
jem tractarhi.

Y sa condició, son modo d' ésser invaria-
ble, consisteix en que tot l' hi fan creure, y 's
deixa entabanar ab la facilitat en que s' en-
ganya un nin que veu un *bobó* prop sas mans
y glateix pera posehirlo.

¡Quina llista 's podria formar d' homes de
pró, instruits y *valents* al dir de la gent, als
quals un crit de dona, una postura, una pro-
testa de carinyo, ó una mentida cambian la
valentia en lo més ridícul servilisme y abs-
tracció completa de la dignitat!

Lo calsassas careix de voluntat propia,
hábilment dominada per la dona que 'l sub-
juga.

Y si la dona, com alguna's de las del sexe,
sab ferse la mártir, embaucant molts voltas,
pero no dir sempre, al incaut carrinló que
lia inconscientment en la hipócrita perversi-

tat demostrada per lo mes *pur* amor, per la mes santa de las abnegacions, per un fals conjunt de tendresas ficticias, lo calsassas admira en la seua mitja taronja un cúmulo de perfeccions, que l' hi semblan un bell ram de flors, pero quals arestas están tant ben amagadas que may 's punxa... la mà.

Quants homes ab apariencia de tals, no posan cap reparo. enganyats 'com ho son, en disgustarse ab lo vehinat, fent un paper poch lluhit devant las personas que la passió no 'ls hi fa perdre l' enteniment!...

Los homes están dividits en moltes classes ó categorías; pero de tots ells, dels que tenen bonas ó malas condicions, sols un n' hi ha que no deuria portar lo nom d' home: 'l calsassas.

Pero com abundan tant, he apuntat alguns defectes de qu' adoleixen, sense pretendre, perque es inútil, que disminueixi la *especie*.

Y vostés que 'm consta que 'n coneixen bastants, procurin lliurarse de las unglas dels babaus... *calsassas*.

ENRICH RÀFOLS.

..

La gent surt del colisseu
apinyada y fent brugit:
fa molt fret cau molta neu
senyala la mitja nit.

Un galant diu á sa dama,
fent brasset:—¿Qué t' ha semblat?
—¿Qué vols dir?

—Parlo del drama.

—Ben escrit... intencionat.—

Y 's veu una ombra arraulida
carré avall en la foscor
y una veu adolorida
com l' últim alé de vida
sembla mitj ofegá un plor:

—¿No has vist... allí? ¿qué será...!
á la dama ell diu sorprés.

—Lo drama m' ha fet plorar,
de tant plorar no veig rès.

—¿Ni has sentit...?

—Vaig tant tapada...

Destápat.

—Fa massa fret.—

Quan prop d' una portalada

ja l' ombra se n' es alsada
van parlant aixís baixet:

—Si será...

—Alguna perduda...

Y esclata mes fort la veu
suspirant y conmoguda:

—A una mare desvalguda
caritat, en nom de Deu.

—Deu li fasse bé, germana,
l' hermosa dama respon;

y diu á 'n ell:—¡Sort tirana!

potser ¡pobra! 's mor de gana

—¡Qué hi farás! aixís vá 'l mon.

—Y un recela... y se equivoca.,

¡Pobra mare!

—¡Tant se vall!

—Hi ha en lo mon moltes cors de roca...

—Tapa 't be, tapa 't la boca,

qu' aquest fret no 't fasse mal.—

JASCINTO TORRES Y REYATÓ.

L' APRENT DE POETA

Junta á una taula apoyat
ab la mà al front, amohinat,
descobert de cap, tot sol,
buscant termes, pensatiu,
l' aprenent de poeta escriu
y may escriu... lo que vol.
Cavilant continuament
s' inspira á cada moment;
y al voler versificar,
treu la ploma, apunta, esmena,
borra, gira full, remena
y... may sab com comensar.

Troba escassos consonants,
pochs termes, molts assonants,
y ¡sempre li sobran lemas!
Encabessa, posa títol
y may omplena 'l capítol,
puig ¡sempre li faltan temas!

Entre cantars, seguidillas,
sonets, décimas, quintillas,
may acaba d' escullir;
tria, ratlla un paparet,
y al fi resolt fa un *sonet*...

¡quín bunyoll... ¡n' 's pot llegir!

Vol imitá' als poetas alts
fent poemas d' octavas reals:
vol ser poeta d' aquells fins;

vol fer una pessa, un drama,
vol, mes be, alcansá gran fama
y sols sab fer... redolins.

Tot li es fácil; la ambició
omplint sa imaginació
d' ideas, d' ellas abusa;
y ab tan contínua fal-lera
se consum y 's desespera...
¡Es un mártir de la Musa!

Li ve una idea; s' exalta;
fe y constancia no li falta
per' desenvoluparla be;
proba... 'n surt al cap-de-vall.
¡Si n' hi costa de treball!
¡si n' hi costa de papé!

Satisfet, plé d' alegria,
la repassa, la copia,
la llegeix y rellegeix...
la envia á la LA TRAMONTANA,
que respon l' altra setmana:
«*La poesia no serveix.*»

PEPET DEL CARRIL

L' ORFE

Sanglotejant, espellifat fent via
y envolt per lo torment que 'l desconhorta,
la dolsa caritat, de porta en porta,
cercant va l' orfe sense nort ni guia.

Gemechs exhala y, famolench, lo dia
trascorre veu ab la il-lusio mitj morta;
peró un ressó que tot son ser conforta,
«¡Avant! —li crida—¡Deu al bó premia!»

Y avant segueix... Quan febrosench espera
ovirar l' hermós arch de la bonansa,
y alsant á Deu una plegaria vera

mitj abatut sobr' un pedris descansa,
passa prop ell la humanitat rastrera
y encar que 'l veu, indiferenta avansa!

ENRICH FRANCO.

NOVAS

Valencia ha honrat á mossen Jascinto Verdaguier celebrant una vetllada literaria en los salons de la Associació de «Lo Rat Penat.»

La sessió fou presidida per lo governador de la provincia don Pere A. Torres.

Lo president de la societat, D. Félix Pizcueta, ab elocuent y calurós discurs, digué que Verdaguier era lo poeta mes eminent que existeix avuy en Espanya y potser fora d' ella, congratulantse de que Valencia y Catalunya brillin tant en las lletras, las ciencias y las arts.

Se llegiren fragments del *Canigó* que foren rebuts ab entussiasme.

Tancá la sessió 'l Sr. Governador ab un improvisat discurs molt afectuós y oportú.

***

Sembla que l' acaudalat banquer D. Evaristo Arnús projecta la creació d' un conservatori musical en son hermós teatro Lírich, ahont s' hi representarán óperas de fácil execució per los deixebles mes adelantats.

***

Lo festiu escriptor D. J. Barbany, conegut ab lo pseudónim de Pepet del Carril, ha escrit un monólech titolat: *¡Si senyors!*, qu' es de creure será representat en algun dels teatres de Barcelona.

***

Copiem de *L' Arch de S. Martí*

—Adelantan ab bastanta activitat los treballs pera l' Exposició Internacional que deu celebrarse en la vehina capital l' any 1887.

Segons hem tingut ocasió de veurer, se procedeix actualment per un crescut número de obrers á l' esplanació dels terrenos que han d' ocupar la major part dels pabellons, alguns dels quals están ja en construcció.

En la banda del Park que correspon devant del passeig de l' Aduana, está terminantse lo emplacament dels que han d' ocupar las oficinas de Telégrafos, Correus, Bombers, Policía, Consums y Aduana, que tindrán una forma elegantíssima y serán cobertas de finas teulas de colors distints.

Al bell costat d' aquestos pabellons se construhirá un gran café luxosament adornat, y obert pera 'ls que visiten l' Exposició.

Formant ángul ab aqueixa dependencia, s' aixecarán comunas sistema nort-americaná, que á la novetat del istil reuniran la bona condició d' estar aisladas las unas de las otras, conforme reclama la conveniencia.

A l' amabilitat y condescendencia de D.

Eugeni Serrano de Casanova devém la satisfacció d' haber vist los planos del pabelló que dit senyor regala á la premsa ab una galanteria digna d' aplaudiment, aixis que acabavan de sortir de las mans de son autor, lo conegut constructor d'artesonats senyor Comerma. Es d' istil grech, de forma esbelta y acabada y adornat ab preciosas motlluras. Aquest pabelló, que será de ciment romá, s' está construhint ja y s' emplantará en terreno que hi ha senyalat ab estacas devant mateix de la «Vaqueria suissa» lloch ahont están avuy establertas las oficinas de la futura Exposició.

S' está ensajant en lo teatre de Novetats á cárrech de l' *«Associació d' autors catalans»*, una nova tragedia en tres actes y en vers original de don Angel Gimèra, la que te per titol *Lo fill del Rey*.

Víctima de llarga malatia ha mort á Barcelona D.ª Antonia March de Vilanova, mare de nostre estimat amich lo popular escriptor catalá N' Emili Vilanova, á qui lo mateix que á sa tribulada familia acompanyem en lo viu dolor que experimentan per tant sensible com irreparable pérdua.

Lo senyor Abril, fabricant de llits de ferro de Barcelona, ha inventat unas portas pera pisos, de seguritat absoluta, per las que acaba de obtenir privilegi.

La superioritat de ditas portas consisteix en que son totas de ferro y per un mecanisme especial que conténen, quedan tan ben tancadas que fora de una clauheta distinta pera cada una d' ellas es impossible obrirlas d' altra manera per mes que progressin los esforços y l' enginy dels lladres. Poden anar empostradas á la paret y resultan mes baratas que las portas de fusta que ara s' usan ab una complicació de panys de seguretat.

CONTRAST

Aquí un taller ahont lo mall ressona
 batent contra la enclusa, y la fornal
 encesa dona al ferro deu mil formas
 quan al ferrer li plau;
 son goig es lo trevall.

Allá un convent hont sols d' hipócrits llavis

se 'n sent lo res, regnant lo fingiment
 per tot, y á voltas fins ne pot servirne
 pera escarnir la lley
 y conspirá 'ls dolent.

.....
 ¡Quin contrast! Del mon lo progrès marxa
 avant y sempre avant, y ara diré:
 ¿d' ahont surt aquest? ¿del monastir que cria
 l' atrás, ó del taller?
 ¿del mall ó de la creu?

J. AYNÉ R.

PIFIAS

Nostre apreciable y llorejat paysá lo Mestre en Gay Saber En Francesch Ubach y Vinyeta, nos ha remés una afectuosa carta, y unas poesias de las que, la que avuy publicuem ab sa acreditada firma, n' es una.

Agrahim de tot cor al autor d' *Almodis* la distinció que nos ha fet y los bons conceptes que li mereixem.

Tenim lo gust de saludar al amich En Wenceslau Muntaner, que ha vingut á passar alguns dias en aquesta capital, per assumptos referents á son important y ben acreditat establiment de tipografia *La Argentina* de Buenos-Aires.

Per falta material de temps no 'ns ocupem com ho prometeren de l' *Monte-Pio de Monserrat*. Ho farem diumenge.

Nostre amich y paysá En Joseph Palau havia ofertat deu llits pera l' hospital espanyol de sang, los que segons se pot veurer per nostre editorial, no foren acceptats.

Ahir á la nit s' efectuá lo casament de nostre paysá En Salvador Oliver, ab la simpática

senyoreta de Lopez, filla de nostre amich En Francesch Lopez.

Fá mes d' un mes, que no 'ns arriba la correspondencia de nostres redactors de la República Argentina, los amichs senyors Dr Aleu y Joseph M. Oller.

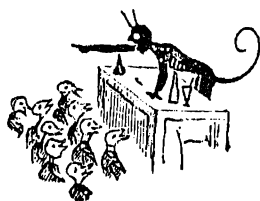

Nostre apreciable amich N' Angel Roman Cartavio, ha entrat á formar part de la redacció de nostre col·lega «La Prensa Española» de Buenos-Aires.

VUYTS Y NOUS

Un pobre manobre caygué d' una bastida y ab tan mala estrella que quedá mitj mort sobre 'l carrer. Los companys no sabían com ferho á saber á la seva dona y al fi determináren qu' un d' ells s' encarregués dirli, però ab molt cuydado.

Arriba á la porta de la casa y tot tartamut y gratantse 'l clatell, diu á la dona de son desgraciat amich:

—Y donchs, no ho sabeu pas?

—Qué haig de saber?

—Bé; jo no voldria dirvosho, però sabeu...

—Bé, que hi há?

—No res: que 'l vostre home, sabeu? s' estava á la bastida... y li ha caygut lo gech al carrer.

—Bé, y qué?

—Oh, es que l' gech... ló vostre home... lo portava posat.

Un escultor va enviar lo busto qu'havia fet de cert personatge, perque l' esposessen en certa botiga de bellas arts.

Lo mosso que l' duya, pegá pel carrer una ensopegada, li caigué 'l busto y se li féu la cara d' aquest á bocins. Ell, vá cullir la trós

que quedava sense la cara, y continuá tot fresch cap á la botiga,

—¿Que portas aquí?—esciamá 'l botiguer.

—Aquest busto fet pel méu 'amo.

—Perc, si li falta lo millor.

—Es que jo l' he retocat. Posi al lletrero, qu' es lo busto d' una persona que no vol' ser coneguda.

Acababan de ferse los exámenes en l' Institut de Barcelona, y un xicot estudiant aná tot content á trobar á son pare.

Y com ha anát aixó, li preguntá aquést.

Molt bé, pare; lo mestre ha quedat tant content, que m' ha dit que pel setembre m' ho faria repetir.

Y lo vell, al sentir á son fill li queya la baba.

Cantarellas

L' amor que 't porto nineta
dius que ab aixamples es fet:
es clar dona, com tu creixes
després no 't vindria bé.

Un any que fá que 'm coneixes
y ja 'm parlas de casar?
¡quinas pressas! potsè 't pensas
que hi cobrat per endavant.

Dius que 't vareig dar paraula
y que cumplirla ara *dech*;
noya. si no vols barallas
no treguis los comptes vells.

Nína: 'm passa quan te veig
com quan ne bech massa vi:
de prompte 'm vé un gran mareig
y ganas d' aná á dormí.

A. DE LA F

Entrant un dia lo célebre Loke á casa del compte Shaftesbury trobá á aquest lord y á sos amichs enterament ocupats y embeguts en lo joch. Fastiguejat nostre filosph d' haver sigut per tant temps mut espectador de tan estéril divertiment, tragué da sa butxaca son llibret de memorias y 's posá á escriurer ab apariencias d' atenció y cuydado. Vist aixó per un dels jugadors, li pregá que 'ls hi comunicués las bonas ideas que acabava de

apuntar en son llibret de memorias: á lo que respongué Locke, dirigint la paraula á tots:

Senyors, desitjant aprofitarme de las llums y coneixements que 'm dech prometre d' unas personas del vostre mérit, m' he posat á escriurer la conversa que haveu tingut per espay de duas horas.

Eixa resposta avergonyí de tal manera als jugadors, que deixaren las cartas pera divertir-se d' una manera mes conforme á personas de talent.

Cert dia de pluja, passaba una modista pel carrer de Sarandi ensenyant un pamet de cama, d' aquells que... fins fan perdre la xaveta als vells, y un andalús al véurerla esclamá:

—*¡Por Cristo. Cuando asi son los cimientos, qué tal será el edificio!*

—Escolteu, mestre, aquets aucells que porteu, son pardals?

—No, que son per vendre.

A la columna Vendome de París qu' es molt alta hi ha una porteta, una escala de caragol interior, y un porter encarregat de acompanyar als curiosos que desitjan pujar fins al cap-de-munt.

Eran las sis de la tarde, l' hora en que 'l porter acostuma á tancar la porta y retirars.

—Fassa 'l favor, digué un jove, deixim entrar.

—Dispensi; pero son las sis, observá 'l porter.

—No importa; deixim entrar, tanqui la porta y retiris.

—Sí ¿Y per hont sortirá?

—Ja m' hi fet compte de sortir pèl cap-de-munt.

Era un suicida.

A l' estació de Ripoll, pochos dias després de l' inauguració del carril, se presenta un pagés que vol anar á Vich, y que no sab com s' ho ha de compondre.

—Escoltéu company ¿com ho tinch de fer per anar á Vich? pregunta á la primera persona ab qui 's topa.

—Primer de tot héu de pendre bitllet.

Lo pagés observa que hi ha un coix á l' es-

tació que ven bitlles de la rifa, y 'n pren un del Hospital.

—¿Y are? digué 'l pagés.

Tothom se vá fer un panxó de riure.

Alguns compadescuts de la seva bona fé, van acompanyarlo á la reixeta, y l' hi van fer pendre bitllet per Vich.

—Veyéu? l' hi deyan: aixó es com los cotxes, sino qu' en lloch de donarvos una papeleta vos donan un cartró.

Després van acompanyarlo á la sala d' espera, advertintli que quan obrissen la porta sortis ab l' altra gent y pujés al tren.

Lo bon home ja feya mitj quart que s' esperava y estava plé de impaciencia, ber lo que preguntá al revisador que hi havia á la porta:

—Qué n' hi ha per mo't?

—Mitja horeta curta, digué l' empleat.

—Ja veurá, jo comenso á passar... Mentres tant estiraré las camas. Si per cas quan lo carril me trobi, ja parará una mica.

Epigramas

Un metje, jo 'l coneixia,
dels que avuy dia n' hi ha molts,
malalt qu' ell prenia 'l pols
miracle si no 's moria.

La vigilia de Nadal
preguntá:—Han dut cap regalo?
No senyó, no...

—Malo, malo...

ni un sol pollastre, ni un ral...
Antonia, això no pot ser
tothom al altre 'n portava...

—Ay, si... No m' en recordava.
Han dut un gall.

—¿Qui?...

—L' foser!

T. T.

Llegí en un diari formal
aixó que sembla impossible:

—Ahir á la Plassa Real
se va perdre un imperdible.